

Người Dịch: Đoàn Thị Thanh Mai

Chương 5

“**C**húa ơi, nhìn nơi này xem, cứ như giấc mơ trở thành hiện thực vậy, cậu thật là may mắn... Ôi không! Tớ xin lỗi!” Paula đập tay lên miệng. “Tớ lại thế rồi, cậu không may mắn chút nào.

“Từ giờ trở đi, mỗi lần cậu nói xin lỗi, tớ phải dùng gối choảng vào đầu cậu mới được.” Ellie đặt chiếc gối dựa bọc nhung màu xám trở lại sofa, vỗ vỗ nó về tự hào. Mới một tháng trôi qua kể từ ngày nàng tới đây cùng Tony và nhìn thấy căn hộ này lần đầu tiên ư? Nhưng đây là sức mạnh của đồng tiền rần rần, không cần thế chấp, Tony chỉ cần giao cho luật sư cố vấn của ông thế rồi vụ mua bán diễn ra hết sức nhanh chóng.

Giờ đây nàng đang đứng trong căn hộ mới, xung quanh là mấy thùng đồ và đến giờ nàng cũng chẳng mấy may nhớ tới căn hộ cũ ở Hammersmith.

Ừm, mới chỉ có ba tiếng trôi qua.

“Thôi, nói xem tớ phải làm gì đi.” Paula làm bộ vén ống tay áo, trông có vẻ khẩn trương. “Tớ muốn giúp cậu. Bắt đầu từ mấy cái thùng này nhé?” Không cần đợi câu trả lời, cô xé toạc băng dính của một trong mấy cái thùng và nói, “Chỉ cần bảo tớ cậu muốn xếp các thứ ở đâu... ôi... ôi không, đây là đồ của Jamie à?” Về thất kinh, cô vội vã nhét lại đồng áo sơ mi và áo len vào thùng. “Tớ xin lỗi, tớ không định làm thế? Tớ không hề biết!”

Paula ra về lúc 5 giờ. Cả hai đã đỡ được kha khá đồ, Paula thật tử tế vì đã bỏ hẳn một ngày nghỉ để tới giúp nàng. Ellie rất cảm kích nhưng cũng cảm thấy mệt mỏi. Cô nàng Paula ủy mị và đa cảm lên cơn đến ba lần. Khi bóc khung ảnh bằng bạc có lồng bức hình Ellie và Jamie trong chuyến trăng mật ở Cornwall, cô rên rỉ, “Chúa ơi, làm sao mà cậu chịu được nhỉ?”

Nhìn từ cửa buồng ngủ thấy Ellie xếp mấy món quần áo Jamie thích vào sâu trong tủ, cô xúc động nói, “Tớ không hiểu sao cậu lại vượt qua được.”

Và khi nghe nói Ellie đã lôi ba túi đồ của Jamie tới cửa hàng tiện, cô quệt đôi mắt đỏ hoe khóc nức lên, “Ôi Ellie, cậu thật dũng cảm.”

Làm như nàng có lựa chọn khác ấy. Ellie lại phải an ủi Paula, và đây không phải lần đầu tiên. Thật ra đã hàng trăm lần rồi.

Sáng hôm sau, tới tận 11 giờ Ellie mới dậy, một phần vì quá mệt, nhưng chủ yếu là vì chiếc đồng hồ báo thức vẫn đang nằm ở một trong những chiếc thùng

mà nàng chưa có thời gian dỡ ra. Tin tốt là nàng có tới ba ngày nghỉ, nên dậy muộn chút cũng chẳng sao. Khoác chiếc áo choàng bông màu trắng, nàng nhấp một ngụm trà và đứng bên cửa sổ nhìn xuống phố. Mặt trời đang lên cao, phản chiếu ánh nắng lấp lánh trên ô cửa sổ bóng loáng của mấy ngôi nhà đối diện. Đâu đâu cũng thấy những ban công sắt uốn nhỏ đỡ mấy chậu cây cảnh, và bệ cửa sổ trồng cây được chăm sóc kỹ càng. Ngay cả không khí ở Primrose Hill dường như cũng trong lành hơn. Trên phố, xe hạng sang bóng loáng xếp thành hàng. Một người phụ nữ tóc nâu bóng mượt, khoảng năm mươi tuổi, mặc quần Jean bó sát nhảy xuống từ một chiếc xe địa hình màu đen, khoác trên vai túi xách trông có vẻ đắt tiền và sải bước về phía mấy cửa hiệu. Một bà mẹ hấp dẫn đang đẩy xe nôi rất hiện đại trên vỉa hè. Xa xa, dọc theo con đường, người ta đang cẩn thận bê một chiếc sofa màu đen pha vàng xuống từ xe tải chở hàng xinh xắn màu xanh rêu.

Ellie thâm so sánh khu phố này với khu phố cũ nàng ở. Hôm qua lúc chuyển đồ, nàng còn thấy một bao cao su đã sử dụng vứt ngay trước cửa chính. Thay vì thấy kinh tởm, phản ứng đầu tiên của nàng là thờ phào vì ít ra người ta còn chịu dùng bao cao su.

Nàng tựa người vào thành cửa sổ và thán phục quang cảnh sạch sẽ, không chút rác rưởi nơi đây. Một chiếc xe tải khác vừa đỗ lại, lần này sơn màu hồng tuy lip và một bó hoa ly to tướng bọc trong giấy bóng kính đang được chở tới ngôi nhà ngay cạnh căn nhà vừa nhận chiếc sofa.

Ái chà, liệu nàng có hòa nhập được với nơi này không hay nàng sẽ cảm thấy lúng túng lạc lõng? Nếu nơi này quá thượng lưu và hoàn hảo thì sao?

Tiếp đó một chiếc taxi đỗ lại, cánh cửa ra vào màu xanh ngọc bật mở và một nhân vật tóc vàng hoe lao ra từ căn nhà đối diện. Lúc đầu Ellie tưởng đó là một thằng nhóc gầy gò trong chiếc áo phông trắng và chiếc quần hộp tọt, có lẽ là một anh thợ làm tóc nam, với mái tóc nhuộm màu trắng bạc cắt ngắn lờm chờm. Nhưng không, đó hóa ra lại là một cô gái; khi cô ta quay lại, nàng thấy màu son môi đỏ tươi, khuôn tai lủng lẳng và chiếc túi xách khảm đá quý. Thôi được, có thể mấy thứ đó cũng chẳng chứng tỏ được gì chắc chắn, nhưng nếu đó là một cậu con trai thì cậu ta chắc phải rất mất công để độn áo ngực bằng bít tất.

Ellie thấy cô nàng bỗng dừng đứng khựng lại, ra hiệu cho tài xế taxi đợi, lao vào nhà rồi quay ra sau hai mươi giây, hân hoan vẫy vẫy chiếc điện thoại di động và đóng sập cửa lại. Sau đó cô ta chui vào ghế sau taxi, biến mất trên phố.

Đề lại một thứ gì đó nhỏ xíu, lấp lánh và lủng lẳng trong ổ khóa cửa trước.

Chà.

Phải chăng cư dân ở Primrose Hill này thực sự thoải mái về vấn đề an ninh y như người dân sống ở thôn quê những năm năm mươi?

Phòng khi không phải vậy, Ellie để cốc cà phê lên khung cửa sổ, thắt chặt đai lưng chiếc áo choàng, chạy xuống tầng trệt và bước ra ngoài.

Cẩn tắc vô áy náy.

Mép áo choàng bay lật phật khi nàng nhanh chân chạy qua đường. Dưới đôi chân trần của nàng, mặt đường thật lạnh lẽo. Một thằng nhóc choai choai mặc áo có mũ màu xám, cũng nhận ra chiếc chìa khóa đang lủng lẳng trong ổ bèn bỏ lại xe đạp bên vệ đường, tiến đến cánh cửa màu xanh.

Ellie chạy vượt qua thằng nhóc và chộp lấy chùm chìa khóa chỉ một phần nghìn giây trước khi nó kịp chạm vào. Có vẻ như rốt cuộc thì Primrose Hill cũng không khác lắm so với Hammersmith. Bị bất ngờ, thằng bé thốt lên, “Cháu có định làm đầu thật đấy. Cháu định đem chùm chìa khóa tới đồn cảnh sát thôi mà”.

Thằng bé trông nhọt nhọt, tóc tai lởm chởm, toát ra vẻ tội lỗi.

“Tất nhiên là vậy rồi. Nhưng không sao, giờ thì cháu khỏi phải làm thế nữa.” Hơi mỉm cười điềm tĩnh, Ellie thả chùm chìa khóa vào túi mình. Nàng cảm thấy mình giống như Nữ Siêu Nhân. Ồ, Nữ Siêu Nhân mặc áo choàng tắm với mớ tóc vừa ngủ dậy trông thật đáng sợ. “Cô sẽ lo chùm chìa khóa này của hàng xóm. Cô sẽ giữ nó cẩn thận.”

Thằng bé nhìn nàng ra vẻ bị xúc phạm, nó giống một kẻ cơ hội hơn là loại tội phạm lộ liễu. “Cháu cũng giữ cái chìa khóa cẩn thận được.”

“Tuyệt, nghe điều đó cô rất mừng.” Nàng vỗ vỗ vào túi áo và hân hoan bước qua đường. Ha, chỉ chưa đầy một ngày ở phố Nevis mà nàng đã là chỗ dựa cộng đồng! Nếu nàng không ra tay thì cô nàng bên kia đường chắc hẳn đã thấy nhà cửa trống trơn khi trở về rồi.

Có tiếng rít của bánh xe trên mặt đường và thằng nhóc ăn trộm hực phóng đi. Hai anh chàng ở phía bên kia con phố, lúc này đã chuyển xong chiếc ghế dài, thích thú nhìn nàng mặc độc cái áo choàng tắm. Gã trẻ hơn huýt sáo gọi to, “Bị mộng du hả cô em?” “Tệ quá nhỉ, tự dung ngủ dậy lại thấy mình giữa phố.”

Ellie toét miệng cười gơ tay vẫy họ trước khi vào nhà. Mới đến mà gây ấn tượng không tốt cho khu này thì cũng chẳng lợi lộc gì.

Nàng lên gác, tắm rửa rồi mặc một chiếc quần jean đen, áo ni chui đầu màu than và đi tông hồng. Trước khi tiếp tục dỡ đồ, nàng định mang chìa khóa tới đồn cảnh sát.

Ồ mà đồn cảnh sát gần nhất ở đâu nhỉ? Nếu cô gái kia trở về và không vào được nhà, thì lên đây lấy chìa khóa chẳng phải sẽ nhanh gọn dễ dàng hơn sao?

Ellie viết một tờ giấy nhắn nhưng không tìm thấy cuộn băng dính nào, cuối cùng đành phải dùng một thứ tử tế hơn cả để thay thế. Nàng đi qua đường lần nữa, bóc miếng băng cứu thương Elastoplast và gắn thật chắc mẩu giấy lên chuông cửa.

Hài lòng với sự khéo léo của mình, nàng quay về nhà.

Lúc 2 giờ, Paula gọi điện cho nàng từ chỗ làm để hỏi thăm tình hình.

Lúc 3 giờ, Ellie nghỉ tay để gặm một chiếc bánh rán vòng vừng hiệu Krispy Kreme và một gói khoai chiên giòn.

Tới 3 giờ rưỡi, nàng đã có cả đồng thùng giấy bồi rỗng bẹp rúm, sẵn sàng đến nơi tái chế.

Hai mươi phút sau, giữa lúc nàng đang hì hục lồng vỏ chần thì chuông cửa reo. Bò lôm côm ra khỏi đồng vỏ chần, Ellie chuẩn bị một nụ cười rõ tươi rồi bước ra cửa. Đã đến lúc gặp cô gái nhà đối diện và được đón chào tới Primrose Hill. Tất nhiên nàng sẽ không quên kể về cuộc chạm trán của mình với tay trộm hụt và nàng đã tổng nó đi ra sao...

“Xin chào, chị giữ chìa khóa của tôi phải không?” Giọng nói qua điện đàm nghe như hụt hơi.

“À, xin chào. Vâng, tôi đang giữ! Đợi chút nhé, tôi ấn nút một cái là cô có thể lên trên này. Thứ lỗi về đồng bừa bộn nhé, tôi vừa mới chuyển tới đây ngày hôm qua nên...”

“Tôi xin lỗi, nhưng tôi đang vội lắm, chị quảng hộ chùm chìa khóa xuống đây được không?”

Ôi. Ôi. Cảm thấy khó chịu, Ellie bỏ ngón tay khỏi nút bấm mở cửa và đến bên cửa sổ phòng khách. Nàng kéo cửa sổ lên, nhòai người ra và thấy cô gái có mái tóc tím nhuộm bạch kim đang sốt ruột đứng chờ trên vỉa hè. Ngay khi nhìn thấy Ellie, cô ta giơ tay ra và hét lên, “Tôi sẽ bắt chùm chìa khóa. Mau lên!”

Chùm chìa khóa đang nằm trên bàn nước, có móc khóa pha lê đủ màu hiệu Swarovski. Ellie làm theo, ném chùm chìa khóa xuống, cô gái đỡ trượt và rên lên một tiếng khi chùm chìa khóa rơi chệch ra đường, chỉ cách cống có vài phân.

Cô ta nhặt nó lên, giơ tay ra hiệu đã lấy được chùm chìa khóa đồng thời nói vọng lên, “Hú, chị tốt ghê!” rồi vọt qua chiếc taxi đang dừng chờ và mất hút trong nhà.

Không có lấy một lời cảm ơn.

Thôi vậy.

Ellie thở dài quay lại phòng ngủ để tiếp tục vật lộn với chiếc chăn lông vịt. Năm phút sau điện thoại kêu trong phòng khách. Lúc nghe điện thoại, nàng thấy cô gái tóc vàng lại ra khỏi nhà lần nữa, bây giờ thì mặc một chiếc váy đỏ tươi rất hợp với đôi giày cao gót mũi nhọn cô đang đi.

“Con thế nào?” Tony gọi cho nàng từ LA.

“Tuyệt ạ.”

“Mấy người hàng xóm có thân thiện không?”

“Con không rõ nữa.” Ellie nhìn cô gái lao vào taxi mà không thèm nhìn lên cửa sổ nhà nàng lấy một lần. “Con vẫn chưa gặp ai cả.”

Tối hôm đó sự trống rỗng bủa vây lấy nàng, ngay cả việc Jamie ghé qua cũng không cải thiện được tình hình.

“Cả ngày nay em hầu như chẳng ăn gì cả,” anh bực bội nói.

“Nào, vui lên. Làm một ít pasta hay món gì đó đi.”

Nàng nhìn anh. “Đừng bảo phải làm gì.”

“Anh không bảo em. Anh chỉ đang đưa ra một gợi ý hữu ích thôi. Em có thể làm món xốt mà anh thích.”

Bụng Ellie bắt đầu sôi lên. Anh đang cần nhân, nhưng quả là anh cũng có lý. Nàng làm món xốt cà chua và rượu vang đỏ, xào lên với hành tây và tỏi phi, rồi để om trên bếp. Chúa ơi, ti vi chẳng có gì để xem cả. Nàng thấy mình thật yếu đuối, đôi mắt nàng lướt đến hộp đựng đĩa DVD để sát tường.

“Đừng làm thế,” Jamie nói, dễ dàng nhìn thấu suy nghĩ của nàng. Đương nhiên là anh có thể nhìn thấu suy nghĩ của nàng rồi, vì anh ở trong đó mà.

“Tại sao không?”

“Lúc nào xem em cũng khóc.”

“Thế thì sao?”

Anh nhìn nàng, lắc đầu. “Anh ghét nhìn thấy em khóc.”

“Ừm, thế thì chán nhỉ.” Ellie lựa trong đồng đĩa DVD, tìm thấy một đĩa nàng thích. “Đôi khi em muốn thế đấy. Anh đâu cần phải nhìn em.”

Jamie nhún vai bỏ đi. Nàng cúi xuống, cho đĩa DVD vào máy.

Đây là sự thanh lọc cảm xúc hay một cách hành hạ bản thân nhỉ? Để hộp giấy ăn trong tầm tay, nàng nhấn nút Bật và ngồi xuống ghế để xem lại hình ảnh nàng và Jamie trên bãi biển ở Cornwall hai năm trước. Không phải Jamie tưởng tượng, mà là Jamie thật, có thực trên màn hình ti vi, do Todd quay lại bằng máy quay lúc hai người đang nô đùa trên sóng, đuổi bắt nhau trên bờ lặn dưới nước rồi cuối cùng lăn tròn trên cát. Hồi đó cuộc sống còn bình thường và vui vẻ, vì hai người chưa bao giờ nghĩ rằng những gì họ đang chia sẻ có thể bị tước đoạt mà không hề được báo trước và...

Bờờờờừừừừừừừừ.

Tiếng chuông cửa. Lúc 11 rưỡi đêm. Trời đất, nàng còn chưa kịp khóc.

Bờờờừừừ.

Hay có ai đó trêu chọc nhỉ? Nghi nghi hoặc hoặc, Ellie rời khỏi sofa đi đến bộ đàm. Nàng hỏi cộc lốc, “Ai thế?”

“Chị còn thức không?”

Nàng nhắm mắt. “Gì vậy?”

“Xin lỗi tôi biết là muộn rồi. Tôi thấy đèn nhà chị còn bật. Chị chưa ngủ chứ?”

“Chưa.”

“Tốt quá. Nghe này, hồi chiều tôi hơi bất lịch sự, phải không?”

Ellie tựa người vào khung cửa, lắng nghe vẻ lo lắng trong giọng cô gái. “Có lẽ vậy, phải, một chút.”

“Ôi, chết tiệt, tôi biết mà! Tôi còn không nói cảm ơn về chùm chìa khóa nữa phải không?”

“Cô nhắc đến chuyện đó nên tôi cũng nói thật là cô không cảm ơn.”

“Thôi, chị để tôi giải thích tại sao nhé. Vấn đề là, lúc đó tôi mót tiêu quá đến mức tôi nghĩ bàng quang của mình sắp vỡ tung ra rồi. Nói chuyện còn khó, huống hồ chạy lên gác gặp chị. Lúc chị ném chùm chìa khóa xuống và tôi phải cúi để nhặt, tôi tưởng thôi thế là xong, tôi sẽ tè dầm ra phố! Tôi không nói quá đâu. Đời tôi chưa bao giờ khổ sở thế. Cho nên tôi đã quên cảm ơn chị. Tôi thật sự, thật sự rất tiếc nếu chị nghĩ là tôi bất lịch sự.”

Ellie cười và cảm thấy thoải mái. “Lời xin lỗi của cô được chấp nhận.”

“Hoan hô!” Cô gái thở phào nhẹ nhõm. “Tôi có một thứ dành cho chị. Tôi lên nhà được không?”

“Miễn là bàng quang của cô chịu được.”